

LIZZY

Het geheim
van de flamingo

Suzanne Buis

kluitman

LIZZY

Lizzy

Nieuwe vrienden

Op de filmset

De première

Lizzy traint dolfijnen

Het geheim van de flamingo

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

De gebeurtenissen in dit boek zijn niet gebaseerd op de werkelijkheid.

Nur 283/W031701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Suzanne Buis

© MMXVII Omslag: Katrien Holland

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Duizenden gekleurde visjes dwarrelen als confetti om de vier zilvergrijze dolfijnen. Lizzy glijdt net zo soepel door het water, tussen paarse en rode bloemenvelden, boven magische koraalriffen. De twee grote en twee kleine dolfijnen heeft Lizzy goed leren kennen sinds ze op Curaçao is: het zijn de moederdolfijnen Jolie en Judy, met hun dochters Isabella en Annabella. De moederdolfijnen wroeten met hun harde, sterke neus tussen de bloemen en stenen op de bodem, op zoek naar een lekker hapje. Beide babydolfijntjes blazen luchtbelletjes, zodat het lijkt alsof Lizzy in een fontein zwemt. Lizzy zwaait er met haar arm naar. Isabella schiet zo snel weg dat er na twee tellen alleen nog een spoor van belletjes te zien is.

Meteen verschijnt er een flamingo. Met zijn lange tenen grijpt hij Lizzy's pols en begint haar mee te trekken: hij kan vliegen onder water! Lizzy wappert als een vlag achter hem aan. De flamingo maakt een geluid dat klinkt als 'kom snel, kom snel', maar Lizzy heeft geen idee waar hij het over heeft.

De flamingo trekt zo hard, dat ze door het wateroppervlak barsten en de warme lucht in vliegen. Lizzy wil roepen dat hij haar los moet laten, maar er komt alleen gekwetter uit haar keel.

'Je hebt mij nodig,' zegt de flamingo. 'Het is heel erg! Pwiet! Pwiet! Pwiet!'

PWIET! PWIET! PWIET! PWIET!

Er klinkt keihard gepiep in Lizzy's oren. Het komt niet van de flamingo of van de dolfinnen. Zulke irritante herrie laat Lizzy niet toe in haar dromen. Met een zucht beseft ze dat dit waarschijnlijk uit de echte wereld komt.

Ze draait zich op haar zij en merkt dat ze niet eens onder een deken ligt. Trouwens, wat een hard matras.

Na stevig wrijven gaan haar ogen een beetje open. Het duurt even voordat Lizzy's hersenen wakker genoeg zijn om te beseffen dat ze naast Lucy's bed op de grond ligt, bijna tegen het nachtkastje. Ze draagt alleen een bikini. Ineens herinnert ze zich dat ze heel laat naar bed ging. Waarom ook alweer? O ja, het strandfeest! Ze mocht na het feest logeren op de boot naast het dolfinnencentrum. Dat puffende wezen naast haar is haar net nieuw ontdekte zus Lucy. Ze zijn in verschillende landen opgegroeid: Lizzy met haar moeder in Nederland, en Lucy met haar vader in Italië en op Curaçao. Ze wist niet eens dat hun vader nog een dochter had, bij een andere moeder, vandaar dat ze elkaar niet eerder hebben leren kennen. Pas toen Lizzy en haar moeder op bezoek gingen bij Lizzy's vader, kwam de aap uit de mouw. Of de Lucy, beter gezegd.

Leunend op een elleboog kan Lizzy bij de wekker. Ze drukt op alle knopjes, tot het geluid stopt. Ze trekt een elastiekje van haar pols en pakt haar dikke, zwarte krullen bij elkaar tot ze ze met een snelle beweging vast kan zetten op haar hoofd. Daarna schudt ze aan Lucy's blote arm. Lucy's donkerbruine huid voelt lekker olieachtig aan, warm en zweterig. Lizzy laat haar vingers over de arm omhooglopen naar Lucy's nek. 'Kwam een muisje aangelopen...'

Lucy rilt en draait zich op haar zij naar de bedrand. 'Hé.'
'Hé. Goeiemorgen.'

'Misschien,' zucht Lucy. Ze rekt zich uit en gaat rechtop zitten. 'Waarom maak je me wakker?'

'Omdat die herrie mij wakker heeft gemaakt. Waarom heb je die wekker gezet?'

'Dat is nog van gisteren, zeker niet uitgedaan. Maar nu we toch wakker zijn: ik lust wel wat.' Lucy stapt over Lizzy heen naar een kleine kledingkast, die vanwege de beperkte ruimte maar net open kan. 'Waarom ben je op de grond gaan liggen?'

'Jij... hebt... mij... uit bed geduwd...' zegt Lizzy langzaam en plagerig.

'O! Sorry! Ik zal het... bijna nooit meer doen.' Lucy grijnst. Ze houdt twee jurkjes omhoog. Ze zijn hetzelfde: kort, met spaghettibandjes en een print van flamingo's. Alleen heeft het ene een turquoise achtergrond en het andere een felgroene. 'Vandaag zijn we een tweeling. Welke wil je?'

'Hé, ik heb net over een flamingo gedroomd.' Lizzy pakt de groene jurk en trekt die over haar hoofd. 'Maar eh, moeten we niet eerst even douchen?'

'Geen zin in,' zegt Lucy. 'Douchen is zinloos in dit klimaat, zegt mijn vader.'

'Hoezo? Anders ga je toch stinken naar oud zweet?'

'Welnee,' vindt Lucy. 'Je moet gewoon veel bewegen, zodat er altijd vers zweet is, dat spoelt het oude zweet wel weg.' Lucy houdt haar oksel vlak voor Lizzy's gezicht. 'En?'

'Teuw!' Lizzy duikt weg.

Lucy snuffelt aan haar oksel. 'Prima luchtje. Pfff, ik rammel, laten we Tony wakker maken om te gaan ontbijten.'

Lizzy volgt Lucy door het oude schip, dat op de kade ligt op

het terrein van het dolfijnencentrum waar hun vader werkt. Zijn slaapkamer is ook in de boot, net als die van een aantal andere medewerkers. De deur van Tony's kamer staat open, maar er is niemand binnen.

'Ik hoop dat hij boodschappen aan het doen is voor het ontbijt,' bedenkt Lucy. 'We kunnen wel alvast kijken of er nog iets is.'

Een verdieping hoger is een kleine eetkamer. Een echte woonkamer is er niet, omdat ze altijd buiten op het dek kunnen zitten, onder de overkapping die gemaakt is tegen de felle zon en regen. In de keuken van het schip is weinig te vinden, behalve opgestapelde afwas. De koelkast is treurig leeg, ontdekken de zussen.

Lucy trekt nog wat kastjes open, maar behalve taaie beschuitjes vinden ze niets. 'Laten we kijken of papa bij de dolfijnen is,' stelt ze voor.

Sinds Lizzy op Curaçao is en bij het dolfijnencentrum logeert waar haar vader werkt, is ze gekker op dolfijnen dan ooit. Haar favorieten zijn Jolie en Judy, de dolfijnmoeders van Isabella en Annabella. Het zijn de liefste dolfijnen die ze kan bedenken, prachtig met hun stompe neus, schattige oogjes en de bek die altijd in de vorm van een glimlach lijkt te staan.

Lizzy is toegelaten tot de opleiding van dolfjinentrainer-assistent en ze leert er heel veel over het trainen van dolfijnen en over dolfijnen in het wild.

Het past ook heel goed bij Lizzy: ze droomt er al jaren van om dierentrainer te worden. Thuis op de boerderij heeft ze Boef, haar hondje, een kruising tussen een bordercollie en een Australische herder. Hij kan al aardig wat kunstjes, maar nog lang niet alles lukt wat Lizzy hem probeert te leren. Hij

komt uit een nestje van haar nieuwe beste vriendin Rebecca. Het kwam eigenlijk door Rebecca en Boef dat Lizzy het toch wel leuk ging vinden dat ze verhuisd was. Vóór die tijd vond ze het vreselijk dat haar moeder had besloten om weg te gaan uit Amsterdam. Maar nu Lizzy bedenkt dat Lucy zelfs verhuisd is van het ene lánd naar het andere, is ze nog meer onder de indruk van haar stoere zus. Die durft echt alles. Bij de dolfjinentraining ook: ze vindt niets eng.

Het leukste van alles vindt Lizzy dat ze zo nu en dan met de dolfijnen mag zwemmen. Dan doen ze samen trucjes, zoals door een dolfijn voortgeduwd worden terwijl ze op een bodyboard ligt. De kleine dolfijntjes beginnen ook al iets te begrijpen van de tekens die de trainers geven. Ze lijken dan reuzetrots op zichzelf als ze precies op het goede moment spetteren met hun voorvinnen of op hun eigen manier een sprongetje maken.

De dolfijnen komen direct naar hen toe zodra Lizzy en Lucy het bruggetje over rennen dat de kant verbindt met de pier waaraan de 'docks' liggen: de vloten van waaraf gewerkt wordt met de dolfijnen. Hun rugvinnen zijn prachtig: halfroond en glanzend zilvergrijs. Hun lange lichamen zijn goed te zien in het heldere, groenblauwe water.

Lizzy en Lucy zeggen de dieren uitgebreid gedag. Ze steken hun korte snoetjes hoog in de lucht en kwetteren hun bekende lachje. Langzaam deinen ze op en neer in het bewegende water.

In het bassin zijn niet van die hoge golven zoals in zee, die soms met een klap van uiteenspattend schuim op de rotsen beuken. Het klinkt af en toe als onweer. De rotsen houden de golven buiten het bassin. Een deel ervan is lager, waar een

hek van netten zorgt dat het water in en uit kan stromen. Het hek kraakt zo nu en dan als zo'n bulderende golf zich er weer op stort.

Lucy kijkt op. 'Rare golven,' zegt ze. 'Komt door de storm.'

'Maar het waait amper,' merkt Lizzy op.

'Er is een orkaan in Venezuela,' zegt Lucy. 'Dat ligt helemaal aan de andere kant van de oceaan. Maar de onrust in het water merk je aan deze kant ook.'

'Venezuela,' herhaalt Lizzy. 'Dat klinkt alsof het heel ver van huis is. Maar dat zijn we natuurlijk ook. Voor jullie is het hier thuis, hè schatjes? Blijf maar lekker hier zwemmen, niet in dat wilde water. Of vinden jullie dat juist wel leuk en spannend?'

De dolfijnen lijken echt op goede vrienden, zoals ze reageren op hun bezoekers. Lizzy heeft al zo vaak het gevoel gehad dat ze konden verstaan wat ze zei. Net als Boef, haar hondje; die kan ook zo kijken van 'ja, baasje, je hebt helemaal gelijk'. Al is dat natuurlijk ook wel het slimste om te doen als je een hondenkoekje hoopt te krijgen.

Lizzy oefent wat van de bewegingen die ze leren bij de training. Lucy is er een stuk beter in, maar die doet het ook al veel langer. Jolie maakt zelfs een mooie sprong als Lucy haar het teken voor 'springen' geeft. De kleine Isabella racet erachteraan. En ze komt net zo snel weer terug.

'Isabella wil ook springen!' lacht Lizzy. Gauw maakt ook zij het gebaar met haar armen. Flink groot en overdreven, zodat het voor Isabella zo duidelijk mogelijk is. 'Hop!'

Isabella doet een dappere poging. Helaas slaat ze net iets te schuin met haar staart, waardoor ze op haar zij neerkomt, in plaats van een mooie duik in het water te maken. Maar zo te zien doet het haar niets, want net zo vrolijk zwemt ze weer

naar de meisjes toe, om enthousiast tegen hen te kwetteren.

‘Het lijkt wel alsof ze wil zeggen: “Zag je dat?”’ lacht Lizzy. ‘Nog een keer!’ Weer zwaait ze met haar armen. Maar ze is eigenlijk iets te snel, want Isabella is er nog niet klaar voor. Ze springt op zonder een echte aanloop en valt achterover. Met haar vinnetje boven water schiet ze een rondje langs de rotsen die de baai scheiden van de oceaan. Door de gaten tussen de rotsen wordt het water steeds ververst. Soms mogen de dolfijnen uit het centrum zelfs mee de zee op, met de boot van het dolfijnencentrum. Als het rustig weer is, tegen zonsondergang, kunnen ze dan lekker even hun vinnen uitslaan en zo veel springen en sprinten als ze willen. De dolfijnen zijn braaf genoeg om altijd weer terug te komen bij de boot en mee terug te zwemmen naar hun baai.

Het duurt even voordat Isabella klaar is met rondjes zwemmen, maar dan duikt ze weer op naast Annabella. Die is heel zoet met haar koppie op het vlot gaan liggen, om door Lucy gekriebeld te worden.

Isabella doet haar na en legt haar kin op Lizzy’s voeten om zich eens lekker te laten aaien.

‘Ze zijn echt té schattig. Übercute,’ vindt Lizzy.

‘Volgens mij zijn ze ook gewoon aan het bedelen,’ grinnikt Lucy. ‘Sorry meisjes, we hebben geen vis voor jullie. We moeten eerst zelf eten. Hopelijk is mijn vader boodschappen aan het doen.’

Precies op dat moment rommelt haar maag hoorbaar.

‘Jullie verzorgers komen vast zo,’ stelt Lizzy de dolfijnen gerust. Isabella probeert nog een dappere sprong. Annabella schatert het uit.

‘Het zijn echt de liefste dieren ter wereld.’ Lizzy zucht.

'Behalve mijn lieve Boef natuurlijk. Die mis ik wel heel erg. Maar ik moet er nu al niet aan denken dat we aan het eind van de week naar huis gaan. Hoe kan ik deze liefies nou voor zo lang gedag zeggen? Ik ga ze zó missen!'

2

‘Meiden!’ klinkt ineens een luide stem. ‘Ga daar eens gauw weg! Jullie weten toch dat dat niet mag?’

Een van de trainers is met een kruiwagen vol voer op weg naar de zeeleeuwen. Hij roept: ‘Niet zonder begeleiding bij de therapiedolfijnen!’

‘Ja ja,’ roept Lucy terug. ‘We gaan al.’

Lucy en Lizzy weten inderdaad wel dat het niet mag, zomaar even gaan spelen met de dolfijnen die helpen bij de therapie. De dolfijnen hebben tussen de lessen door rust nodig en er mag niets gebeuren waardoor ze nerveus worden. Het zou kunnen dat ze anders niet mee willen werken bij de therapielessen en dat heeft grote gevolgen voor de gehandicapte kinderen. Die kinderen hebben vaak heel heftige problemen en komen met hun ouders speciaal vanuit alle hoeken van de wereld naar het centrum. Ze worden daar geholpen met bijvoorbeeld het leren lopen en praten. De bijdrage van de dolfijnen aan de therapie is heel belangrijk.

De zussen staan op en zwaaien de dolfijnen gedag.

‘Sorry, we moeten gaan,’ zegt Lucy. ‘Die meneer stuurt ons weg. Hij is zeker zo chagrijnig omdat hij zelf niet met jullie mag trainen. Hij moet eerst die dikke logge zeeleeuwen volproppen, zodat ze nog meer uit hun bek gaan meuren.’

‘Priiiihiiii,’ doet Jolie. Ze springt op tot ze op haar staart in het water staat en beweegt met snelle wiebels achteruit.

Lizzy hikt van het lachen. ‘Volgens mij verstond ze je. Hou je niet zo van zeeleeuwen?’

Lucy trekt haar neus op. ‘Die beesten zijn zo onbeschoft. Ze bekijken het maar, ik ben geen vrienden meer met ze. Elke keer als ik help met voeren, boert er eentje recht in mijn gezicht.’

‘Bah, dat klinkt smerig.’

‘Zeker als je weet hoe die beesten ruiken. Het lijkt wel alsof ze scheten laten via hun bek.’

‘Nam nam nam,’ lacht Lizzy. ‘Nu krijg ik pas echt honger. Laten we naar ons hotel gaan, daar mogen we in het restaurant buiten ontbijten!’ Lizzy en haar moeder hebben een kamer in het hotel naast het dolfijnencentrum waar Lucy met haar vader Tony woont.

Iemand van de bewaking doet de toegangspoort van het dolfijnencentrum voor hen van het slot. Ze rennen dwars door de hoteltuinen met felgroen gras en knalrode bloemen naar het terras dat tussen het hotel en het smalle strand ligt. Er staan palmbomen voor de schaduw. Vanaf het water waait een briesje dat lijkt op de warme lucht uit een föhn. Het blauw van de zee is net iets groener dan dat van de lucht. Het strand is wit, met hier en daar een rieten parasol met ligbedden eronder.

Het terras is voor een groot deel overkapt met een rieten dak, zodat het lekker koel is bij de ontbijtbar.

Lizzy loopt naar een jonge vrouw die ze al kent van de vorige ochtenden. ‘Hai Lisette, heb je mijn moeder gezien?’

Lisette schudt haar hoofd. ‘Willen jullie ontbijten?’

‘Ja, zo,’ antwoordt Lizzy. ‘Even mijn moeder zoeken.’

‘We lusten alvast wel iets lekkers, hoor,’ zegt Lucy snel.

Lisette stopt hun allebei een zoet koffiebroodje toe.

Met hun mond vol plakkerig deeg en mierzoete room rennen ze het hotel binnen, de brede trap op, over het blauwe tapijt door de lange gangen, naar de kamer van Lizzy.

Hijgend kloppen ze op de dichte deur. Er gebeurt niets. Lizzy heeft geen sleutel, dus roffelen ze met vier handen op de deur tot hij opengaat. Ellen, Lizzy's moeder, opent de deur op een kier. Ze klemt een strandlaken om zich heen. Haar haren zijn donkerblond, kleddernat en ze heeft knalrode wangen. 'O, hallo meiden, hahaha.'

Lizzy fronst haar wenkbrauwen om de rare hoge stem waarmee haar moeder praat. 'Wat ben je rood?'

'Doet de airco het niet?' Lucy duwt de deur verder open en stapt met Lizzy achter zich aan naar binnen.

Lizzy kijkt de kamer rond, maar behalve een berg kleren op de stoel naast het rommelige bed is er niets te zien.

'Eh,' begint Ellen. Ze giechelt. Lizzy bekijkt haar moeder eens goed; wat doet ze vreemd! Giechelen, tsss, daar is ze veel te oud voor. Wat valt er trouwens te giechelen?

'Best lekker, zo'n douche!' klinkt een luide stem uit de badkamer.

Lizzy ziet hoe haar moeder bijna haar strandlaken laat vallen.

'Pap!' roept Lucy en ze stapt tot Lizzy's verbazing gewoon zonder enige aarzeling de badkamer binnen. 'Wat doe jij nou hier?'

'O! Hé, Lucy! Wat doe jij hier nou?'

'We komen Lizzy's moeder ophalen voor het eten. Maar waarom sta je onder de douche?'

'Dat leek me wel een goed idee,' antwoordt Tony.

‘Grappig, want ik heb Lizzy net verteld dat jij vindt dat je hier niet hoeft te douchen.’

‘Jakkiebah,’ roept Ellen.

Lizzy zucht en schudt haar hoofd. Rood worden, giechelen, jakkiebah roepen – haar moeder is duidelijk van het padje af. ‘Heb je een zonnesteek, mam?’

‘Ik denk het,’ knikt haar moeder enthousiast. ‘Nou, gaan jullie maar naar het restaurant, dan kan ik even mijn haren föhnen.’

‘Föhnen!’ Lucy lacht. ‘Schud gewoon je hoofd als je buiten bent en klaar. Wat kunnen jullie hier lekker veel tijd besparen! Kom.’ Ze trekt Lizzy mee.

Op de gang houdt Lizzy haar tegen. Ze grijpt Lucy bij haar polsen en brengt haar gezicht vlak bij dat van haar zus. ‘Zeg dat je het met me eens bent dat het verschrikkelijk is. Belachelijk. Idioot.’

‘Wat?’

‘Dat Tony bij mijn moeder in de hotelkamer is en in de badkamer onder de douche staat.’

‘Daarnet zei je nog dat het heel normaal is om te douchen!’ roept Lucy.

‘Het gaat niet over dat douchen,’ zegt Lizzy. ‘Mijn moeder doet raar. Doet je vader ook raar?’

‘Die doet altijd raar, dus dat is normaal,’ zegt Lucy. ‘Wat wil je nou?’

‘Nou, ik weet wel wat ik níét wil,’ merkt Lizzy op. ‘Dat ze verliefd worden. En dat mijn moeder een relatie begint met jóúw vader.’

Lucy kijkt Lizzy boos aan. ‘Het is ook jóúw vader.’

‘Ja, maar dat is toch anders. Jij kent hem al je hele leven. Ik

ken hem net een week.'

'Maar misschien is het wel leuk! Als zij gaan trouwen, dan gaan we vast allemaal in hetzelfde huis wonen,' bedenkt Lucy hardop. 'Zullen we dan een kamer delen?' Ze steekt haar arm door die van Lizzy en leidt haar door de gang. 'En we kunnen samen doen met kleren en slippers en al die dingen.'

Lizzy weet zo gauw niet wat ze moet zeggen. Want dat laatste klinkt wel leuk, maar om haar moeder nog vaker zo raar te zien doen, ziet ze echt niet zitten. Sowieso hoeft haar moeder wat haar betreft geen vriend te nemen. En al helemaal niet haar eigen vader. Hij praat raar en hij draagt rare kleren en ze moet er niet aan denken dat die mafketel als een idioot boven op zijn stoel gaat staan juichen tijdens haar groep-8-musical.

Lucy begint intussen te babbelen over alles wat ze bij het ontbijtbuffet in het restaurant gaat nemen. 'Watermeloen... een smoothie... roerei...'

Ze willen net de brede trap af gaan, om door de ontvangthal van het hotel naar het buitenrestaurant te lopen, als er een oorverdovend gegil klinkt.